

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Václavem Trajerem ve věci

žalobce: **M. B.**, narozený „X“,
bytem „X“,
zastoupený advokátem JUDr. Radkem Bechyně,
sídlem Legerova 148, 280 02 Kolín,

proti
žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**,
sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 10. 2018, č. j. 4117/DS/2018,
JID: 161456/2018/KUUK/Píš,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 10. 2018, č. j. 4117/DS/2018, JID: 161456/2018/KUUK/Píš, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzen výrok č. II rozhodnutí Městského úřadu Litoměřice, odbor dopravy a silničního hospodářství (dále jen „prvostupňový orgán“), ze dne 16. 4. 2018, č. j. MULTM/0026571/18/DOPPR/VTi (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), jímž byl žalobce výrokem č. II shledán vinným ze spáchání přestupků dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 7 a písm. k) ve spojení s § 4 písm. a) a §

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

17 odst. 1 a 5 písm. a) a b) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), za což byl žalobci v souladu s § 125c odst. 5 písm. d) a odst. 6 písm. b) zákona o ilničním provozu s přihlédnutím k § 35 písm. b) a c) zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“) uložena pokuta ve výši 5 000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 6 měsíců. Současně mu dle § 95 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky byla uložena povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč. Přestupků se žalobce dopustil z nedbalosti tím, že dne 30. 10. 2017 v 17:05 hodin na silnici č. I/15 v katastru obce Liběšice, před obcí Horní Řepčice ve směru od Litoměřic, jako řidič osobního vozidla značky ŠKODA OCTAVIA, registrační značky „X“, se nechoval ohleduplně a ukázněně a předjížděl zprava v místě, kde to není povoleno, před ním jedoucí vozidlo značky ŠKODA OCTAVIA, registrační značky „X“, řidiče F. K., který nejel při pravém okraji vozovky. Poté, kdy se řidič K. vracel celým vozidlem do svého jízdního pruhu, došlo k zachycení pravou zadní částí vozidla řidiče K. o levou přední část vozidla žalobce. Po střetu vozidel řidič K. přejel s vozidlem vlevo mimo komunikaci, kde s vozidlem havaroval v levém silničním příkopu a vozidlo zde zůstalo převrácené na levém boku. Při dopravní nehodě došlo k lehkému zranění řidiče K. a také k lehkému zranění jeho spolujezdce T. N. Současně žalobce navrhoval, aby soud uložil žalovanému povinnost nahradit mu náklady soudního řízení.

Žaloba

2. Žalobce v žalobě namítal, že žalovaný ve správním řízení nedostatečně zjistil stav věci, když místo spáchání údajného přestupku bylo vymezeno toliko silnicí č. I/15 v katastrálním území obce Liběšice před obcí Horní Řepčice. Žalobce poukázal na skutečnost, že navrhoval za účelem přesného vyšetření místa přestupku provedení místního šetření, ale k tomu v rámci správního řízení nedošlo. Uvedeným jednáním žalovaný žalobce zkrátil na jeho právu na obhajobu, čímž zapříčinil nezákonnost napadeného rozhodnutí.
3. Dále žalobce namítal, že nebylo dostatečně zjištěno jeho jednání, a tedy vznikla důvodná pochybnost o jeho vině. Žalobce namítal rozpor v odůvodnění napadeného rozhodnutí, kde je uvedeno, že se nechoval ohleduplně a ukázněně a nepřizpůsobil způsob jízdy dané situaci, neboť před sebou neměl dostatečný rozhled, a tudíž nemohl odhadnout dopravní situaci za zatačkou, čímž by se ani nemohl bezpečně zařadit před vozidlo, které hodlal předjet, ve vztahu k tvrzení o tom, že žalobce při předmětném přestupkovém jednání zůstal ve svém jízdním pruhu. Rovněž upozornil na nedostatek odůvodnění, když žalovaný uvedl, že vozidlo řidiče K. nejprve neměnilo svůj směr a poté v rozporu s tímto tvrzením uvedl, že vozidlo řidiče K. vyjelo částečně ze svého směru jízdy do protisměru. Žalobce nesouhlasil s kvalifikací zavinění řidiče K., který se svého jednání dopustil zcela úmyslně.
4. Namítal, že v rámci správního řízení nebyly prokázány materiální znaky daného jednání, tedy že svým jednáním někoho ohrozil či narušil veřejný zájem a v napadeném rozhodnutí tyto skutečnosti rovněž nejsou uvedeny. Žalobce nesouhlasil s úvahou žalovaného, že materiální znaky přestupku jsou naplněny již tím, že jsou naplněny znaky formální. Na podporu svého tvrzení žalobce poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008-45. Nesouhlasil ani s úvahou žalovaného, že jednáním žalobce měl být dotčen zájem společnosti na dodržování pravidel provozu na pozemních Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

komunikacích, když daným zájmem mělo být minimalizování ohrožení ostatních účastníků provozu. Žalobce trval na tom, že v důsledku toho, že nedošlo k řádnému zjištění místa spáchání přestupkového jednání, lze dovodit jisté pochybnosti o naplnění materiálního aspektu přestupkového jednání.

Vyjádření žalovaného k žalobě

5. Žalovaný ve svém písemném vyjádření k žalobě navrhl, aby soud žalobu zamítl a žalobci uložil povinnost nahradit žalovanému náklady řízení. Dále žalovaný především uvedl, že zjišťování skutkového stavu věci a hodnocení důkazů v řízení o přestupku je upraveno zejména v § 2, § 3, § 50 odst. 3 a 4 a § 51 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), k čemuž rovněž poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 7. 2012, č. j. 6 Ads 61/2012-15. Žalovaný konstatoval, že důvody, pro které nebyly provedeny žalobcem navrhované důkazy ve správním řízení, jsou uvedeny v napadeném a prvostupňovém rozhodnutí, přičemž podotkl, že důkazy obsažené ve správním spise ve svém souhrnu nepřipouští o vině žalobce žádnou pochybnost. Dodal, že nemá pochybnost o zjištěních a tvrzeních policistů týkajících se místa, kde k předmětnému deliktnímu jednání došlo, neboť nebylo v řízení zjištěno, že by policisté měli na daném případě jakýkoliv zájem a toliko plnili svoji služební povinnost. Rovněž podotkl, že v místě spáchání přestupku je dle statistik nehodovosti třeba dbát vysoké ochrany bezpečnosti provozu.
6. Žalovaný konstatoval, že materiální stránka přestupku je dána společenskou škodlivostí protiprávního jednání spočívajícího v porušení nebo ohrožení společensky chráněného zájmu. Žalovaný sdělil, že naplnění znaků materiální stránky přestupku bylo deklarováno v prvostupňovém rozhodnutí, když se žalobce choval neohleduplně a neukázněně, když předjížděl zprava v místě, kde to není povoleno. Společenskou nebezpečnost žalobce svým jednáním naplnil, neboť předjížděl vpravo na nebezpečném místě, kde předjíždění není ani povoleno. Tímto žalobce ohrozil životy řidiče a spolujezdce předjížděného vozidla a potencionálně i dalších osob.

Posouzení věci soudem

7. O žalobě soud rozhodl v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalobce s tímto postupem výslovně souhlasil a žalovaný nesdělil soudu do dvou týdnů od doručení výzvy svůj nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoli byl ve výzvě výslovně poučen, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání byl udělen.
8. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle ustanovení § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

nicotnost napadeného rozhodnutí podle ustanovení § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

9. Soud po přezkoumání skutkového i právního stavu věci dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
10. Ze správního spisu soud zjistil ve vztahu k přestupkovému jednání žalobce následující podstatné skutečnosti. Dne 3. 1. 2018 bylo prvostupňovému orgánu Policií České republiky, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje, územní odbor Litoměřice, dopravní inspektorát, doručeno oznámení o dopravním přestupku žalobce, jehož se měl dopustit dne 30. 10. 2017 v 17:05 hodin na silnici č. I/15 v katastru obce Liběšice, před obcí Horní Řepčice ve směru od Litoměřic, jako řidič osobního vozidla značky ŠKODA OCTAVIA, registrační značky „X“, se nechoval ohleduplně a ukázněně a předjížděl zprava v místě, kde to není povoleno před ním jedoucí vozidlo značky ŠKODA OCTAVIA, registrační značky „X“, řidiče F. K., který nejel při pravém okraji vozovky. Poté, kdy se řidič K. vracel celým vozidlem do svého jízdního pruhu, došlo k zachycení pravou zadní částí vozidla řidiče K. o levou přední část vozidla žalobce. Po střetu vozidel řidič K. přešel s vozidlem vlevo mimo komunikaci, kde s vozidlem havaroval v levém silničním příkopu a vozidlo zde zůstalo převrácené na levém boku. Při dopravní nehodě došlo k lehkému zranění řidiče K. a také k lehkému zranění jeho spolujezdce T. N. Součástí předmětného oznámení byl i protokol o nehodě v silničním provozu ze dne 30. 10. 2017, situační nákres kolize vozidel, optické disky s fotodokumentací z místa dopravní kolize, evidenční kartu řidiče žalobce a úřední záznamy o podání vysvětlení účastníků nehody.
11. Ze správního spisu bylo dále zjištěno, že prvostupňový orgán doručil žalobci oznámení o zahájení a předvolání k ústnímu jednání dne 12. 1. 2018, přičemž žalobce se z účasti na ústním jednání, které proběhlo dne 1. 2. 2018 a kde vypovídal řidič K., omluvil prostřednictvím svého zmocněnce, taktéž se omluvil z ústního jednání, kde měl být vyslechnut jako svědek dne 26. 2. 2018. Následně byl žalobce vyrozuměn o možnosti seznámit se s podklady před vydáním rozhodnutí, na což reagoval vyjádřením ze dne 23. 3. 2018. Poté bylo dne 16. 4. 2018 vydáno prvostupňové rozhodnutí, proti němuž žalobce podal odvolání, o němž žalovaný rozhodl napadeným rozhodnutím ze dne 16. 10. 2018.
12. Dle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 7 zákona o silničním provozu se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla předjíždí vozidlo v případech, kdy je to obecnou, místní nebo přechodnou úpravou provozu na pozemních komunikacích zakázáno.
13. Dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích jiným jednáním, než které je uvedeno pod písmeny a) až j), nesplní nebo poruší povinnost stanovenou v hlavě II tohoto zákona.
14. Dle § 4 písm. a) zákona o silničním provozu při účasti na provozu na pozemních komunikacích je každý povinen chovat se ohleduplně a ukázněně, aby svým jednáním neohrožoval život, zdraví nebo majetek jiných osob ani svůj vlastní, aby nepoškozoval životní prostředí ani neohrožoval život zvířat, své chování je povinen přizpůsobit zejména stavebnímu a dopravně technickému stavu pozemní komunikace, povětrnostním podmínkám, situaci v provozu na pozemních komunikacích, svým schopnostem a svému zdravotnímu stavu.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

15. Dle § 17 odst. 1 zákona o silničním provozu se předjíždí vlevo. Vpravo se předjíždí vozidlo, které mění směr jízdy vlevo a není-li již pochybnosti o dalším směru jeho jízdy. Při jízdě v připojovacím nebo odbočovacím pruhu se smí vpravo předjíždět též vozidlo jedoucí v průběžném pruhu. Odbočovací pruh je přídatný jízdní pruh určený pro odbočování (vyřazování) vozidel z průběžného jízdního pruhu.
16. Dle § 17 odst. 5 písm. a) a b) zákona o silničním provozu řidič nesmí předjíždět, nemá-li před sebe rozhled na takovou vzdálenost, která je nutná k bezpečnému předjetí, a jestliže by se nemohl bezpečně zařadit před vozidlo nebo vozidla, která hodlá předjet.
17. Dle § 93 odst. 1 písm. a) zákona o odpovědnosti za přestupky ve výrokové části rozhodnutí o přestupku, kterým je obviněný uznán vinným, se kromě náležitostí podle správního řádu uvede popis skutku s označením místa, času a způsobu jeho spáchání.
18. K námitce nedostatečného vymezení místa spáchání přestupku soud konstatuje následující. V rozhodnutí, jímž se trestá za spáchaný přestupek, je nezbytné postavit najisto, za jaké konkrétní jednání je subjekt postižen. To lze zajistit jen dostatečnou konkretizací údajů, které skutek charakterizují. Taková míra podrobnosti je nezbytná pro celé řízení, a to zejména pro vyloučení překážky litispendence, dvojího postihu pro týž skutek, pro vyloučení překážky věci rozhodnuté, pro určení rozsahu dokazování a pro zajištění řádného práva na obhajobu. Při tom je třeba vycházet z výrokové části rozhodnutí, která jediná je schopna zasáhnout práva a povinnosti účastníků řízení a jako taková jen ona může nabýt právní moci. Jen z řádně formulovaného výroku lze zjistit, zda a jaká povinnost byla porušena a jaká sankce byla uložena. Pouze porovnáním výroku lze usuzovat na existenci překážky věci rozhodnuté, jen výrok rozhodnutí (a nikoli odůvodnění) může být vynucen správní exekucí.
19. Při posuzování námítky žalobce soud vycházel z rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2015, č. j. 9 As 291/2014-39, v němž Nejvyšší správní soud nepřisvědčil námitce nedostatečného určení místa spáchání přestupku jako „na silnici I/15 v obci Chrástce“. Toto vymezení místa spáchání přestupku shledal dostatečným, neboť společně s časem (13:45 hodin) a způsobem spáchání přestupku konkretizuje skutek tak, aby nemohl být zaměněn s jiným.
20. V nyní projednávané věci je ve výroku prvostupňového rozhodnutí specifikace místa a času spáchání skutku uvedena následujícím způsobem: *„Přestupků se obviněný dopustil dne 30. 10. 2017 v 17:05 hodin na silnici č. I/15 v katastru obce Liběšice, před obcí Horní Řepčice ve směru od Litoměřic, jako řidič osobního vozidla značky ŠKODA OCTAVIA, reg. značky „X“, kdy se nechoval ohleduplně a ukázněně, předjížděl zprava v místě, kde to není povoleno před ním jedoucí vozidlo...“* Z výše uvedeného je tedy logicky vyvoditelné, že pokud je ve výroku rozhodnutí o přestupku uvedeno místo spáchání přestupku výše zmíněným způsobem, k tomu upřesněno časem počítaným na minuty a je zde uvedeno i konkrétní protiprávní jednání, tedy předjíždění před ním jedoucího vozidla zprava v úseku, kde to není povoleno, tak je nutno vyloučit stěžovatelovu námitku nedostatečně zjištěného a vymezeného místa spáchání přestupku. Jelikož je přestupek takto vymezen, nemohl by být stěžovatel vícekrát stíhán za spáchání totožného přestupku, tedy že by k protiprávnímu jednání mělo dojít dne 30. 10. 2017 v 17:05 hodin na silnici č. I/15 v katastru obce Liběšice, před obcí Horní Řepčice ve směru od Litoměřic. Není sice vyloučeno, že by se žalobce nemohl na stejném úseku dopustit přestupku dalšího, ale tento by byl nadále konkretizován přinejmenším odlišným porušením skutkové podstaty. Takto specifikovaný přestupek ve výroku žalobou napadeného rozhodnutí vyhovuje požadavkům, jak je Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

specifikoval Nejvyšší správní soud ve shora uvedeném rozhodnutí, a nejedná se v tomto směru o nepřezkoumatelné rozhodnutí z důvodu nesrozumitelnosti či nedostatku důvodů a nebylo nutné, aby žalovaný prováděl další důkazy pro zjištění místa spáchání přestupku.

21. Z výroku rozhodnutí správního orgánu tedy lze zjistit dostatečně přesné vymezení místa spáchání přestupku, který byl lokalizován na silnici č. I/15 v katastru obce Liběšice, před obcí Horní Řepčice ve směru od Litoměřic, s přesným časem přestupku určeným na minuty, což s konkretizací skutkové podstaty přestupku identifikuje protiprávní jednání tak, aby bylo možné vyloučit jeho záměnu s jiným. Na základě výše uvedeného je nutné námitku žalobce posoudit jako nedůvodnou.
22. Pro úplnost soud poznamenává, že žalobce v žalobě uváděl, že z jeho strany bylo navrženo provedení místního šetření, ale z obsahu správního spisu vyplývá, že žalobce takový návrh v rámci správního řízení neučinil. Správním orgán pak pochybnost o místě, kde k jednání došlo, nevznikla, proto nebyl důvod, aby bylo místní šetření bylo prováděno z úřední povinnosti.
23. K namítaným nesrozumitelnostem v odůvodnění napadeného rozhodnutí soud konstatuje, že popis skutku žalobce je uveden na str. 6 napadeného rozhodnutí, kde je především uvedeno: *„Po posouzení hmotněprávních aspektů předložené věci odvolací orgán konstatuje, že nemá sebemenší pochybnosti o spáchání přestupků podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 7 a písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., jichž se pan B. jednoznačně a prokazatelně z nedbalosti dopustil tím, že dne 30. 10. 2017 v 17:05 hodin na silnici č. I/15 v katastru obce Liběšice, před obcí Horní Řepčice ve směru od Litoměřic, jako řidič osobního vozidla značky ŠKODA OCTAVIA, registrační značky „X“, kdy se nechoval ohleduplně a ukázněně, předjížděl zprava v místě, kde to není povoleno před ním jedoucí vozidlo značky ŠKODA OCTAVIA, registrační značky „X“, řidiče F. K., který nejel při pravém okraji vozovky. Poté, kdy se řidič K. vracel celým vozidlem do svého jízdního pruhu, došlo k zachycení pravou zadní částí vozidla řidiče K. o levou přední část vozidla řidiče B. Po střetu vozidel řidič K. přejel s vozidlem vlevo mimo komunikaci, kde s vozidlem havaroval v levém silničním příkopu a vozidlo zde zůstalo převrácené na levém boku.“* Z citované části odůvodnění napadeného rozhodnutí je patrné, že žalovaný konstatoval, že žalobce předjížděl zprava před ním jedoucí vozidlo, přičemž soudu není zřejmé, s jakou další částí odůvodnění napadeného rozhodnutí žalobce shledával rozpor ohledně tvrzení, že nevybočil ze svého jízdního pruhu. V tomto směru je námitka žalobce zatížena velkou mírou nekonkrétnosti, přičemž soud při studování odůvodnění napadeného rozhodnutí žádné případné namítané nesrozumitelnosti neshledal. Obdobně neshledal soud napadené rozhodnutí nesrozumitelné s ohledem na žalobní tvrzení, že v odůvodnění napadeného rozhodnutí bylo rozporuplně uvedeno, že řidič K. neměnil směr jízdy a současně, že vjel částečně protisměru. Žalobce opět nekonkretizoval pasáž napadeného rozhodnutí, kde by žalovaný výslovně uvedl, že řidič K. neměnil směr. Soud opět upozorňuje na výše citovanou část odůvodnění, kde je uvedeno, že řidič K. nejel při pravém okraji jízdního pruhu, přičemž řidič K. a jeho spolujezdec N. vypověděli (str. 2 a 3 napadeného rozhodnutí), že si vozidlem částečně najeli do protisměru, což se nevylučuje s předcházejícím závěrem žalovaného, že řidič K. se nedržel při pravém okraji jízdního pruhu. Soud tedy uvedeným námitkám nepřisvědčil.
24. Soud dále nepřisvědčil žalobní námitce týkající se nesouhlasu s kvalifikací zavinění řidiče K. Tuto námitku shledal soud zcela irrelevantní, neboť se nikterak netýká projednávané věci. Druh zavinění jednání, kterého se dopustil F. K., nemá žádný vliv na posouzení kauzy žalobce. Přestupek řidiče K. byl posouzen v dalších výrocích prvostupňového

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

rozhodnutí a v této části nabylo prvostupňové rozhodnutí již právní moci, jelikož nebylo zpochybněno odvoláním.

25. Dle § 5 zákona o odpovědnosti za přestupky je přestupkem společensky škodlivý protiprávní čin, který je v zákoně za přestupek výslovně označen a který vykazuje znaky stanovené zákonem, nejde-li o trestný čin.
26. K žalobní námitce ohledně naplnění materiální stránky přestupku, tedy míře společenské škodlivosti, soud uvádí následující. Pro účel přezkoumání správním soudem, tvoří napadené rozhodnutí a prvostupňové rozhodnutí jeden celek. Napadené rozhodnutí potvrdilo závěry uvedené v prvostupňovém rozhodnutí. V prvostupňovém rozhodnutí byla materiální stránka přestupku posouzena na str. 10, kde bylo uvedeno: *„Společenská škodlivost jednání obviněného II spočívá v porušení ochrany ostatních účastníků silničního provozu tím, že obviněný II jako řidič vozidla předjížděl jiné vozidlo zprava v případě, kdy je to zakázáno, a kdy se nemohl bezpečně zařadit před vozidlo, které předjížděl, čímž způsobil dopravní nehodu a porušil tak chráněný zájem společnosti na dodržování předpisů na úseku bezpečnosti a plynulosti silničního provozu.“* Z citované části prvostupňového rozhodnutí je zřejmé, že správní orgán prvního stupně shledal, že materiální stránku přestupku žalobce naplnil tím, že svým jednáním způsobil dopravní nehodu, čímž současně porušil pravidla silničního provozu, jejichž dodržování má bránit vzniku újmy na životech, zdraví a majetku účastníků silničního provozu. Správní orgán prvního stupně tedy zhodnotil materiální stránku přestupku dostatečným způsobem, přičemž žalovaný prvostupňové rozhodnutí potvrdil a odůvodnění týkající se naplnění materiální stránky přestupku doplnil na str. 4 napadeného rozhodnutí, kde uvedl: *„U materiálního znaku přestupku lze obecně vycházet z toho, že jednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem za přestupek, naplňuje v běžně se vyskytujících případech materiální znak přestupku, neboť porušuje či ohrožuje určitý zájem společnosti. Obviněný měl znát své povinnosti, jakož i důsledky spojené s jejich neplněním. Společenská nebezpečnost daného jednání – tedy materiální stránka přestupku je dána již tím, že obviněný svým jednáním porušil shora uvedené zákonné ustanovení. Správní orgán prvního stupně podrobně ve svém rozhodnutí zjišťoval a popsal skutkový stav. Uvedl, jak hodnotil jednání obviněného, jakým konkrétním jednáním porušil zájem společnosti, co je chráněným zájmem a proč je tento zájem chráněn. Ve vztahu k individuálnímu jednání obviněného pak posoudil i míru porušení zájmu společnosti, tedy naplnění materiálního znaku přestupku. Odvolací orgán přezkoumával rozhodnutí orgánu prvního stupně, který ve svém rozhodnutí dostatečně důvody uvedl. Není nutné, aby odvolací orgán znovu opakoval ve svém rozhodnutí všechny skutečnosti, důvody, když se s nimi v rozhodnutí o odvolání ztotožnil.“* V citované části napadeného rozhodnutí žalovaný se především ztotožnil s vymezením naplnění materiální stránky přestupku tak, jak ji vymezil správní orgán prvního stupně. Doplnil, že obecně, nikoliv tedy však výlučně, lze u materiální stránky přestupku vycházet z toho, že jednání, které naplňuje formální znaky přestupku, naplňuje i materiální znaky přestupku. V daném případě však byla škodlivost jednání dostatečně vymezena v prvostupňovém rozhodnutí, a tudíž nedošlo k jejímu vymezení ztotožněním naplnění formálních znaků přestupku se znaky materiálními. Soud tedy nepřisvědčil ani této žalobní námitce.
27. S ohledem na všechny výše uvedené skutečnosti soud uzavírá, že žádné ze žalobních tvrzení o pochybení žalovaného neshledal důvodným. Soud má za to, že skutkový stav lze mít za dostatečně zjištěný a odpovídající okolnostem daného případu ve smyslu ustanovení § 2 odst. 4 a § 3 správního řádu, s tím, že rozhodnutí bylo taktéž přesvědčivě odůvodněno

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

dle požadavků ustanovení § 68 odst. 3 téhož zákona, a proto soud žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. ve výroku I. rozsudku zamítl.

28. Současně soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve výroku II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a soud z obsahu spisu nezjistil, že by žalovanému vznikly nějaké náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 22. března 2021

Mgr. Václav Trajer, v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.